

दानीएलचे पुस्तक - एकशे ऐंशी क्रमांक

रोम, मक्काबी आणि आधुनिक काळ यांचा भविष्यसूचक संगम: दानिएलच्या दर्शनांतील एक अभ्यास

Jeff Pippenger

2024-04-10

युरिया स्मिथ यांनी लिहिले, “इ.स.पूर्व १६२ मध्ये रोम देवाच्या लोकांशी, म्हणजे यहुदींशी, युतीद्वारे जोडले गेले.” बहुतेक आधुनिक इतिहासकार ही तारीख इ.स.पूर्व १६१ अशी नोंदवितात, आणि स्मिथ यांनी त्याच पुस्तकात दोनदा इ.स.पूर्व १६१ असा उल्लेख केलेला आहे. माझा असा समज आहे की इ.स.पूर्व १६२ असा केलेला हा उल्लेख मुद्रणदोष आहे.

“२३ आणि २४ या वचनांद्वारे आपल्याला यहुदी आणि रोमन यांच्यातील कराराच्या—इ.स.पूर्व १६१—या काळानंतर, रोमाने सार्वत्रिक प्रभुत्व प्राप्त केलेल्या काळापर्यंत आणले जाते.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

अकरावा व बारावा वचन इ.स.पू. 217 मध्ये घडलेल्या राफिया येथील युद्धातील विजय आणि त्यानंतरची परिणामस्थिती दर्शवितात. हे युद्ध अँटिओकस तिसरा महान यांच्या नेतृत्वाखालील सेल्यूसिड साम्राज्य आणि राजा टॉलेमी चौथा फिलोपेटर यांच्या नेतृत्वाखालील इजिप्तच्या टॉलेमिक राज्य यांच्यामध्ये झाले.

इ.स.पू. २०० मध्ये, सतरा वर्षांनी घडलेली पानियमची लढाई पुन्हा एकदा सेल्यूसिड राज्य आणि टॉलेमिक राज्य यांच्यात झाली.

मकाबी उठाव इ.स.पूर्व १६७ मध्ये सुरू झाला आणि तो यहुदी धार्मिक आचारांना दडपून टाकण्याचे व ग्रीक संस्कृती लादण्याचे सेल्यूसिड साम्राज्याचे प्रयत्न यांच्या विरोधात झालेला यहुदी बंड होता.

यरुशलेममधील दुसऱ्या मंदिराचे पुनःसमर्पण, जे हनुक्का दरम्यान साजऱ्या केल्या जाणाऱ्या ऐतिहासिक घटनेचे चिन्ह आहे, इ.स.पू. १६४ मध्ये, तेविसाव्या वचनातील “संधी”च्या तीन वर्षे आधी घडले. ही घटना मक्काबी लोकांनी सेल्यूसिड साम्राज्याच्या सैन्याविरुद्ध केलेल्या यशस्वी लष्करी मोहिमेनंतर घडली; त्या सैन्याचे नेतृत्व कुप्रसिद्ध अँटिओकस चतुर्थ एपिफेनेस याच्याकडे होते, ज्याने मंदिर अपवित्र केले होते आणि यहुदी धार्मिक आचारांना बंदी घातली होती. हनुक्का ज्या विजयाची आठवण करून देतो, त्या विजयानंतर थोड्याच काळात अँटिओकस चतुर्थ एपिफेनेस मरण पावला; आणि त्या बिंदूपासून पुढे इतिहासात सिरियन सामर्थ्याचा अवनतीकडे झालेला प्रवास चिन्हित होतो.

इ.स.पू. २०० मध्ये, (जे पानियमच्या लढाईच्याही काळात होते), रोमने प्रथमच दानिएल अध्याय अकराच्या भविष्यवाणीतील इतिहासात स्वतःचा हस्तक्षेप केला. तेथेच ते चिन्ह आहे जे त्या दृष्टांताची स्थापना करते. त्या इतिहासातील त्याचा हेतुपूर्ण प्रभाव येजबेलच्या कार्याची ओळख करून देतो, जी पडद्यामागून सूत्रे हलविणाऱ्या एका चर्चचे प्रतीक आहे. येजबेल समारियामध्येच होती, जेव्हा तिचा पती अहाब एलियाने तिच्या संदेष्ट्यांचा वध होताना पाहत होता. हेरोदियास हेरोदच्या वाढदिवसाच्या मेजवानीत नव्हती, जिथे तिची कन्या सलोमीने हेरोदाला मोहित केले. संयुक्त संस्थानांच्या इतिहासात, तूरच्या वेश्येद्वारे प्रतिनिधित्व केलेले पोपपद, प्रतीकात्मक सत्तर वर्षांच्या समाप्तीपर्यंत विस्मरणात जाते. त्यानंतर ती पृथ्वीवरील राजांना आपल्या फसवणुकीची गीते गाऊ लागते. इ.स.पू. २०० हे त्या काळाचे प्रतिरूप आहे, जेव्हा ती शेवटच्या दिवसांत राजांसमोर उघडपणे गाऊ लागते, आणि ते लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्याच्या अगोदर, ज्याचे प्रतिनिधित्व सोळाव्या वचनात केलेले आहे.

इ.स.पू. १६१ ते १५८ या काळातील यहूद्यांच्या "league" पूर्वी, मक्कबी लोकांनी मंदिराचे पुनःसमर्पण केले; त्याची स्मृती इ.स.पू. १६४ मधील हनुक्का द्वारे पाळली जाते. त्यानंतर तीन वर्षांनी, अजूनही सिरियन लोकांबरोबर चालू असलेल्या संघर्षाच्या अवस्थेत असताना, मक्कबी यहूद्यांनी मदतीसाठी रोमकडे धाव घेतली. त्या वेळी रोमबरोबर करण्यात आलेली "league" देवाच्या अंतिम दिवसांतील भविष्यवाणीच्या विद्यार्थ्यांसाठी एक भविष्यसूचक कसोटी ठरते.

इतिहास इ.स.पू. १६१ हे वर्ष "लीग" घडली त्या बिंदूप्रमाणे ओळखतो, परंतु अग्रणी कार्यकर्ते तो इतिहास इ.स.पू. १५८ असा ओळखतात. मिलर बरोबर होता, की आधुनिक इतिहासकार बरोबर आहेत? मिलरने इ.स.पू. १५८ या वर्षात सहाशे शहाऐंशी (६६६) वर्षे जोडली, आणि इ.स. ५०८ या वर्षी पोहोचला, जेव्हा "द डेली" काढून टाकण्यात आले. तुम्ही कितीही शोध घेतला, तरी यहूदी आणि रोमन यांच्यामधील लीगसाठी इ.स.पू. १५८ या वर्षाचा ऐतिहासिक आधार सापडणे अत्यंत कठीण, किंबहुना प्रत्यक्षात अशक्यच ठरेल.

सोळावे वचन हे रविवारच्या कायद्याविषयी आहे; परंतु त्यापूर्वी, दर्शन स्थापन करण्यासाठी इ.स.पूर्व २०० साली रोम इतिहासात प्रवेश करते. मक्कबी उठाव इ.स.पूर्व १६७ मध्ये मोदिन येथे सुरू झाला, आणि अखेरीस त्यांनी इ.स.पूर्व १६४ मध्ये मंदिराचे पुनःसमर्पण केले. त्यानंतर इ.स.पूर्व १६१ ते इ.स.पूर्व १५८ या काळात यहूदी लोक रोमन सत्तेशी एका करारात प्रवेश करतात. इ.स.पूर्व १६१ ते इ.स.पूर्व १५८ हा "संघ" स्थापन करण्यासाठी आवश्यक असलेला कालावधी दर्शवितो. ही समज "संघ" याची ओळख इतिहासकारांच्या साक्षीशी सुसंगत रीतीने करून देते, तसेच प्रभूच्या हाताने निर्देशित केलेल्या आणि ज्यात बदल केला जाऊ नये अशा तक्त्याशीही सुसंगत ठरते.

इतिहासकार आपल्याला सांगतात की इ.स.पूर्व दुसऱ्या शतकात यहूदा आणि रोम यांसारख्या प्राचीन राष्ट्रांदरम्यान करारांच्या वाटाघाटी करण्याची प्रक्रिया, संबंधित विशिष्ट परिस्थिती, राजनैतिक प्रोटोकॉल, आणि अंतर्भूत सत्तासंतुलन यांनुसार बदलत असे. सामान्यतः, ही प्रक्रिया एका पक्षाने दुसऱ्या पक्षाशी करार किंवा मैत्रीस्थापना करण्याविषयी स्वारस्य व्यक्त करण्यापासून सुरू होत असे. यहूदा आणि रोम यांच्या बाबतीत, औपचारिक मैत्रीकराराचा प्रस्ताव मांडण्यासाठी यहूदाने रोमशी संपर्क प्रस्थापित केला.

प्रस्ताव कळविण्यासाठी आणि वाटाघाटी आरंभ करण्यासाठी राजनैतिक मार्गाचा उपयोग केला गेला असता. यामध्ये रोमला तेथील नेते किंवा प्रतिनिधी यांची भेट घेण्यासाठी दूत किंवा राजदूत पाठविणे आवश्यक ठरले असते. वाटाघाटी सुरू झाल्यानंतर, दोन्ही पक्ष प्रस्तावित कराराच्या अटींवर चर्चा करू लागले असते. यामध्ये बैठकीची मालिका, राजनैतिक संदेशांची देवाणघेवाण, आणि चर्चांना सुलभ करण्यासाठी मध्यस्थ किंवा समन्वयक यांचा संभवतः सहभाग यांचा समावेश झाला असता. वाटाघाटीच्या दरम्यान, प्रत्येक पक्ष दुसऱ्याने सुचविलेल्या अटींचा विचार केला असता आणि प्रत्युत्तरात्मक प्रस्ताव मांडले असते किंवा काही विशिष्ट अटींमध्ये दुरुस्ती मागितली असते. या प्रक्रियेमध्ये काळजीपूर्वक विचारविनिमय, सल्लागारांशी सल्लामसलत, आणि प्रस्तावित कराराचे संभाव्य लाभ व तोटे यांचे मूल्यांकन यांचा समावेश झाला असता.

जर दोन्ही पक्षांनी कराराच्या अटींवर एकमत साधले, तर दोन्ही बाजूंनी मान्य केलेल्या अटी व शर्ती स्पष्ट करणारा औपचारिक दस्तऐवज तयार केला जाई. त्यानंतर त्या करारास प्रत्येक राष्ट्राच्या संबंधित अधिकाऱ्यांकडून विधिवत् मान्यता मिळणे आवश्यक असे. रोमच्या बाबतीत, यासाठी सेनेटची किंवा इतर शासकीय संस्थांची मंजूरी आवश्यक असू शकत असे. त्याचप्रमाणे, यहूदामध्ये त्या करारास तेथील नेतृत्वाकडून किंवा शासकीय परिषदेची मान्यता मिळणे अपेक्षित असे. एकदा करारास मान्यता मिळाल्यानंतर तो अमलात आणला जाई, आणि दोन्ही पक्षांनी त्याच्या अटींचे पालन करणे अपेक्षित असे. यामध्ये विविध प्रकारचे सहकार्य, परस्पर संरक्षणासंबंधी करार, व्यापारसंबंध, किंवा त्या करारात नमूद केलेले इतर प्रकारचे राजनैतिक व्यवहार यांचा समावेश असू शकत असे.

इ.स.पूर्व दुसऱ्या शतकात, यहूदिया (पूर्व भूमध्य समुद्राच्या प्रदेशात वसलेला) येथून रोम (मध्य इटलीत वसलेले) येथे प्रवास करणे हे एक आव्हानात्मक व बराच वेळ घेणारे उपक्रम ठरले असते, विशेषतः प्राचीन वाहतूक पद्धतींच्या मर्यादा लक्षात घेतल्यास. यहूदिया आणि रोम यांतील अंतर, नेमका कोणता मार्ग स्वीकारला गेला यावर अवलंबून,

अंदाजे १,५०० ते २,००० किलोमीटर (९३० ते १,२४० मैल) इतके आहे. प्राचीन काळात स्थलमार्गाने प्रवास करण्यापेक्षा समुद्री प्रवास अनेकदा अधिक जलद व परिणामकारक असे; तथापि, समुद्री प्रवास प्रचलित वाऱ्यांवर अवलंबून असे. यहुदियातील एखाद्या बंदरातून इटलीतील एखाद्या बंदरापर्यंत (उदाहरणार्थ, रोमचे बंदर असलेल्या ऑस्तिया पर्यंत) जहाजाने प्रवास करण्यास, वाऱ्यांची स्थिती, समुद्री प्रवाह, आणि वापरल्या जाणाऱ्या जलयानाचा प्रकार अशा घटकांवर अवलंबून, अनेक आठवडे लागू शकत.

यहुदियातून रोमकडे स्थलमार्गाने प्रवास करणे अधिक संध आणि अधिक कष्टसाध्य ठरले असते. प्रवाशांना पर्वत, दऱ्या आणि नद्या यांसह विविध प्रकारच्या भूभागांतून मार्गक्रमण करावे लागले असते, तसेच दरोडेखोर आणि वैरभावी प्रदेश यांसारख्या अडथळ्यांनाही तोंड द्यावे लागले असते. असा अंदाज आहे की पायी किंवा घोडागाडीने प्रवास करण्यास अनेक महिने लागू शकले असते. रस्त्यांची स्थिती, निवासव्यवस्था आणि विश्रांतीस्थानांची उपलब्धता, तसेच मार्गात विश्रांती घेण्याची आणि आवश्यक पुरवठा पुन्हा करून घेण्याची गरज, अशा घटकांचाही प्रवासाच्या कालावधीवर परिणाम झाला असता.

जेव्हा मक्काबी यहुदींनी रोमशी करार करण्याचा प्रयत्न केला, तेव्हा त्यांना रोमकडे दूत पाठविण्याची आवश्यकता भासली असती. ते दूत रोमन अधिकाऱ्यांनी स्वीकारल्यानंतर, वाटाघाटींचा एक कालावधी झाला असता. अचूक नोंद उपलब्ध नसल्यामुळे हे ऐतिहासिक तत्त्वतः मांडले जाते की, एकदा तह औपचारिकरीत्या सिद्ध झाल्यानंतर, त्याच्या पुष्टीसाठी तो यहुदियात परत नेणे आवश्यक झाले असते, आणि मग यहुदींची स्वीकृती निश्चित करण्यासाठी तो पुन्हा रोमकडे परत पाठविणे बहुधा आवश्यक झाले असते. त्या काळात मैत्रीकरार निर्माण करण्याची प्रक्रिया एका वर्षात पूर्ण झाली असे मानणे जवळजवळ अशक्य आहे; म्हणून “करार” हा इ.स.पू. १६१ ते इ.स.पू. १५८ या कालावधीतील एक प्रक्रिया दर्शवितो, ही समज वचन सोळामधील रविवारच्या कायद्याकडे नेणारा इतिहास ओळखून देणाऱ्या भविष्यवाणीच्या इतर धाग्यांशी सुसंगत ठरते.

सर्व इतिहासकार ज्याची सुरुवात मक्काबी यहुद्यांनी केली होती याबाबत सहमत आहेत अशी एक “संधी” इ.स.पूर्व १६१ मध्ये यहुदियामध्ये आरंभ झाली. तिचा उद्देश असा होता की, इ.स.पूर्व १६७ मध्ये त्यांचा उठाव सुरू झाल्यापासून ज्या सिरियनांविरुद्ध यहुदी संघर्ष करीत होते, त्यांच्याविरुद्ध त्यांना पाठिंबा मिळावा. हा उठाव यहुदी याजक मत्तथियास आणि त्याचे पाच पुत्र, विशेषतः यहुदा मक्काबी, यांनी सेल्यूसिड शासक अँटिओकस चतुर्थ एपिफेनेस याने लादलेल्या हेलनीकरणाच्या धोरणांना प्रतिकार करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांमुळे भडकला. या धोरणांत यहुदी धार्मिक आचार दडपून टाकण्याचे आणि ग्रीक चालीरीती व श्रद्धा स्वीकारण्यास भाग पाडण्याचे प्रयत्न समाविष्ट होते.

बंडाला चालना देणारी ठिणगी मोदीन या गावातील एका घटनेतून पडली, जिथे मत्तथियासने ग्रीक देवतेस बलिदान अर्पण करण्याच्या आज्ञेचे पालन करण्यास नकार दिला. “मोदीन” हा शब्द हिब्रू “मोदिआ” या शब्दापासून उद्भवलेला असून त्याचा अर्थ “जाहीर करणे” किंवा “निषेध करणे” असा होतो. आपल्या या निषेधात, बलिदान अर्पण करण्यास सज्ज असलेल्या एका धर्मत्यागी यहुदीचा मत्तथियासने वध केला; त्यानंतर तो आणि त्याचे पुत्र डोंगरांकडे पळून गेले आणि त्यांनी सेल्यूसिड सैन्यांविरुद्ध छापामार युद्धमोहीम आरंभली. मक्काबी बंड अनेक वर्षे चालले; त्या काळात मक्काबी लोकांनी सेल्यूसिड व त्यांच्या सहयोगी यांच्याविरुद्ध असंख्य लढाया केल्या. संख्या आणि युद्धसामग्री या दोन्ही बाबतींत अत्यंत कमी असूनही, मक्काबी लोकांनी अनेक महत्त्वपूर्ण विजय संपादन केले.

सेल्यूसिड साम्राज्य यहुद्यांवर ग्रीसचा धर्म लादण्याचा प्रयत्न करीत होते, आणि ग्रीक लोक अंतिम दिवसांतील जागतिकतावाद्यांचे प्रतिनिधित्व करतात. त्यांचा धर्म सध्या संयुक्त संस्थानांवर आणि जगावर बळजबरीने लादला जात असलेल्या वोक-वादात व्यक्त होतो; ही लादणी बँकिंग व्यवस्थेच्या, मुख्य प्रवाहातील माध्यमांच्या, शैक्षणिक केंद्रांच्या जागतिकतावादी शक्तींमार्फत, तसेच बेकायदेशीर परक्यांच्या सक्तीच्या स्थलांतराद्वारे राष्ट्रीय भेदांचे उच्चाटन करून केली जात आहे. जेव्हा अँटिओकस एपिफेनेस यहुद्यांवर ग्रीक धर्म लादत होता, तेव्हा असे काही यहुदी होते जे त्याच्या प्रयत्नांशी सहकार्य करीत होते. मक्काबी हे धर्मत्यागी यहुद्यांच्या एका वर्गाचे प्रतिनिधित्व करतात, जे ग्रीसच्या धर्माला विरोध करीत होते; परंतु धर्मत्यागी यहुद्यांचा आणखी एक वर्गही होता, जो ग्रीक धर्माची अंमलबजावणी करण्याच्या

कार्याला पाठिंबा देत होता.

सोळावे वचन म्हणजे लवकरच येणारा रविवारचा कायदा, आणि अजगर, पशू व खोटा संदेष्टा यांचा त्रिविध संघ आहे. त्या इतिहासापूर्वी तेराव्या ते पंधराव्या वचनांतील घटना येतात, ज्यांत चाळीसाव्या वचनातील तीन युद्धे दहाव्या वचनापासून (1989), अकरावे व बारावे वचन (युक्रेनियन युद्ध), आणि पानियमची लढाई या स्वरूपात घडतात. पानियमची लढाई अशी एक लढाई दर्शविते ज्यात दोन शिंगांचा पृथ्वीवरील पशू जागतिकतावाद्यांच्या धार्मिक व राजकीय तत्त्वज्ञानांवर विजय मिळवितो.

त्या युद्धात संयुक्त संस्थानांच्या अंतिम अध्यक्षांना अकराव्या व बाराव्या वचनांत दर्शविलेल्या पुतिनच्या विजयाच्या आणि त्यानंतर झालेल्या पतनाच्या परिणामांचा सामना करावा लागेल. तो रशियाच्या पतनातून निर्माण झालेल्या दुष्परिणामांचे निराकरण करण्यासाठी NATO किंवा संयुक्त राष्ट्रसंघ यांच्याशी एक युती स्थापन करील, आणि त्या युतीच्या इतिहासात तो पानियमच्या युद्धात संयुक्त राष्ट्रसंघाला गुंतविल. चाळीसाव्या वचनातील तिसरे युद्ध, चाळीसाव्या वचनातील पहिल्या युद्धाप्रमाणे असेल. जसे संयुक्त संस्थानांच्या आर्थिक आणि लष्करी शक्तीखाली सोव्हिएत संघ कोसळला, तसेच संयुक्त राष्ट्रसंघातील जागतिकतावाद्यांना “पेरेस्त्रोइका”ची पुनरावृत्ती करण्यास भाग पाडले जाईल—सोव्हिएत संघात सुधारणा घडवून आणण्यासाठी गोर्बाचेव्ह यांच्या प्रयत्नांचा तो मुख्य घटक होता, जरी शेवटी त्याच प्रयत्नांनी सोव्हिएत व्यवस्थेचे उकलणे आणि सोव्हिएत संघाचे अंतिम विघटन यांस हातभार लावला.

तिसरे युद्ध पहिले युद्ध दाखवून स्पष्ट केलेले आहे, आणि अर्थकारण व लष्करी दडपण यांद्वारे ट्रम्प, रेगनद्वारे प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविला गेलेला, संयुक्त राष्ट्रसंघाला “पेरेस्त्रोइका”मध्ये—ज्याचा अर्थ पुनर्रचना किंवा सुधारणा होतो—प्रविष्ट होण्यास भाग पाडील. ही पुनर्रचना संयुक्त राष्ट्रसंघ असलेल्या दहा राजांच्या व्यवस्थेच्या मस्तकावर अमेरिकेची स्थापना करील. त्या युद्धात मग पोपसत्ता इतिहासात स्वतःचा प्रवेश करून, ट्रम्प त्या वेळी ज्या व्यवस्थेवर विजय मिळवित आहे तिचा संरक्षक असल्याचा दावा करील.

याच इतिहासात ट्रम्पला एका अंतर्गत गृहयुद्धाला सामोरे जावे लागेल, ज्याचा सामना करण्यास तो भाग पाडला जाईल, जसे अब्राहम लिंकनला करणे भाग पडले होते. हे गृहयुद्ध संयुक्त राज्यांतील दोन परस्परविरोधी धर्मत्यागी गटांमध्ये असेल. एक वर्ग म्हणजे ज्यांनी वोक-वादाचा धर्म व तत्त्वज्ञान स्वीकारले आहे असे, आणि जे दोन्ही राजकीय पक्षांतील प्रगतिशील जागतिकतावादी आहेत. दुसरा वर्ग (MAGA-वाद) स्वतःला खरे प्रोटेस्टंट असल्याचे घोषित करतो, जरी त्यांनी 1844 मध्ये तो मान गमावला होता.

राष्ट्राध्यक्षांच्या गटाचे प्रतिनिधित्व MAGA-वादाने केले जाते, आणि तो खऱ्या प्रोटेस्टंट धर्माचे व संविधानाचे समर्थन करित असल्याच्या दिशाभूल करणाऱ्या दाव्यावर आधारित आहे. वोक-वादाचा दावा माता पृथ्वीचा धर्म, न्यू एज, आणि संविधानाची अंमलबजावणी संस्थापक पितरांच्या कालबाह्य कल्पनांनुसार नव्हे, तर समाजाच्या प्रचलित मानदंडांच्या विद्यमान परिस्थितीनुसार केली जाते, या विश्वासावर आधारित आहे.

मत्तथियास (ट्रम्प) संयुक्त संस्थानांतील जागतिकतावादी-प्रगतिशील डेमोक्रेट्सच्या प्रयत्नांचा शेवट करील, जसे इ.स.पूर्व 167 मध्ये मोदीन येथे सुरू झालेल्या बंडाने प्रतिनिधित्व केले आहे. त्यानंतर ट्रम्प इ.स.पूर्व 164 च्या इतिहासाची पुनरावृत्ती करील, जेव्हा मक्कबींनी मंदिराचे पुनःसमर्पण केले होते, ज्याचे स्मरण हनुक्काहच्या पालनाद्वारे केले जाते. मग इ.स.पूर्व 161 ते इ.स.पूर्व 158 या कालखंडाने प्रतिनिधित्व केलेल्या काळात, ट्रम्प पोपशाहीच्या प्रतिमेची उभारणी करण्यासाठी अंतिम प्रयत्नास आरंभ करील; ही अशी प्रतिमा आहे जी धार्मिक सत्ता आणि राजकीय सत्ता यांच्यामधील अवैध संबंध ओळखून दर्शविते. इ.स.पूर्व 158 मध्ये, लिगची अंमलबजावणी केली जाईल, कारण सोळाव्या वचनातील लवकरच येणारा रविवार कायदा अंमलात आणला जाईल.

दानिएल अध्याय अकरा प्रथम रोमने राजकीयरीत्या कसा ताबा मिळविला हे ओळख करून देतो, आणि मग त्याच इतिहासाची पुनरुक्ती करून त्याचा विस्तार अशा एका ओळीने करतो जी त्या अगदी त्याच इतिहासात रोम देवाच्या लोकांशी कसा व्यवहार करतो हे दर्शविते. सोळाव्या वचनापासून एकोणिसाव्या वचनापर्यंत, मूर्तिपूजक रोमने जगावर

ताबा मिळविताना त्याच्या मार्गातील तीन अडथळे चित्रित केले आहेत. सोळाव्या वचनात, इ.स.पूर्व ६५ मध्ये सीरिया मूर्तिपूजक रोमने जिंकला गेला, आणि त्यानंतर इ.स.पूर्व ६३ मध्ये पॉम्पेईने यहूदिया जिंकली. सोळावे वचन त्या काळाची ओळख करून देते जेव्हा रोमला त्या गौरवशाली देशात उभे राहायचे होते, आणि असे करताना ते याच अध्यायातील एकेचाळीसाव्या वचनातील रविवार कायद्याचे प्रतिरूप ठरते.

हे लक्षात घेणे महत्त्वाचे आहे की जिंकण्याचा हा इतिहास इ.स.पू. ६३ मध्ये [१८६३ च्या समांतर] घडला, जेव्हा यरुशलेमच्या आत एक गृहयुद्ध सुरू होते. उरियाह स्मिथ यांनी असे म्हटले आहे, “पॉम्पेई आपल्या पॉटसचा राजा मिथ्रिडेटस याच्याविरुद्धच्या मोहिमेतून परत आल्यावर, ज्युदेयाच्या मुकुटासाठी दोन स्पर्धक, हायरकॅनस आणि अरिस्टोब्युलस, झुंज देत होते.”

“हिकानुस” आणि “अरिस्टोबुलुस” ही दोन्ही नावे ग्रीक उगमाची असून, विशेषतः हेलेनिस्टिक कालखंडातील आणि हास्मोनी राजवंशाच्या संदर्भातील यहूदी इतिहासात त्यांना ऐतिहासिक महत्त्व आहे. “हिकानुस” हे नाव ग्रीक शब्द “हुरकानोस” यावरून आलेले आहे, जो बहुधा पर्शियन भाषेतील “हुरकान” या शब्दापासून उद्भवलेला आहे; त्याचा अर्थ “लांडगा” असा होतो. हिकानुस हे नाव अनेक हास्मोनी शासकांनी धारण केले होते. “अरिस्टोबुलुस” याचा अर्थ “सर्वोत्तम सल्लागार” किंवा “सर्वोत्तम सल्लामसलतकर्ता” असा होतो. अरिस्टोबुलुस हे देखील अनेक हास्मोनी शासकांनी धारण केलेले दुसरे एक नाव होते. “हिकानुस” आणि “अरिस्टोबुलुस” ही दोन्ही नावे हास्मोनी कालखंडातील यहूदी इतिहासातील महत्त्वपूर्ण व्यक्तींशी संबंधित आहेत. हे असे शासक होते ज्यांनी यहूदियातील हास्मोनी राज्याच्या शासनकारभारात आणि विस्तारात महत्त्वपूर्ण भूमिका बजावली. ख्रिस्ताच्या काळातील हास्मोनी राज्याचे भविष्यसूचक वंशज आणि प्रतिनिधी म्हणजे परुशी होते.

पोम्पेयीने यरुशलेम जिंकले तेव्हा, इ.स.पू. १६७ मध्ये मोर्देईन यांनी प्रतिनिधित्व केलेल्या बंडाच्या काळापर्यंत आपला उगम मागे नेत असलेल्या दोन राजकीय पक्षांचा अस्तित्वात होता. पोम्पेयी या बंडात ओढला गेल्यानंतर, त्याने यरुशलेम काबीज करण्याचा निर्धार केला; आणि अरिस्टोबुलुसचा राजकीय पक्ष त्याला प्रतिकार करण्याचा निर्धार केला, परंतु हिकानुसच्या पक्षाने पोम्पेयीसाठी द्वारे उघडण्याचा निर्धार केला. त्यानंतर पोम्पेयीने यरुशलेमवर आपला आक्रमण चढविले, आणि तीन महिन्यांनी यरुशलेम कायमचे रोमच्या अधिकारक्षेत्राखाली आले.

एकोणिसाव्या वचनापर्यंत तिसरा व अंतिम अडथळा असलेला मिसर रोमने जिंकला गेला होता. त्यानंतर विसाव्या वचनात ख्रिस्ताच्या जन्माची ओळख करून दिली जाते, कारण दानियेल त्या इतिहासात रोम देवाच्या लोकांशी कसा व्यवहार करील हे मांडू लागतो. एकविसाव्या आणि बाविसाव्या वचनांत ख्रिस्ताला क्रूसावर खिळले जाते. तेवीसाव्या वचनात इ.स.पूर्व १६१ ते इ.स.पूर्व १५८ या काळात आरंभ झालेल्या संधीची ओळख दिली जाते; ही ओळख त्या वचनांच्या तात्काळ नंतर येते जी क्रूसाचे वर्णन करतात, जिथे धर्मत्यागी यहूद्यांनी “कैसराशिवाय आमचा राजा नाही” अशी घोषणा केली होती. धर्मत्यागी यहूद्यांची ती वंशपरंपरा, जी मक्कबी लोकांनी प्रतिनिधित्व केली होती, ज्यांनी ग्रीक धार्मिक तत्त्वज्ञानाच्या अतिक्रमणाला प्रतिकार केला होता, आणि असे करताना रोमबरोबर अपवित्र संबंध प्रस्थापित केला होता, ती क्रूसाच्या इतिहासाची ओळख करून देणाऱ्या वचनानंतर येते, जिथे त्यांच्या त्या अपवित्र संबंधाचे फळ पूर्णपणे प्रकट झाले.

सत्तर वर्षांच्या बंदिवासानंतर उभारण्यात आलेल्या मंदिरात शेखीना कधीच परत आली नाही. मलाखीने जाहीर केलेली शेवटची भविष्यवाणीची साक्ष इ.स.पूर्व पाचव्या शतकाच्या मध्याच्या सुमारास देण्यात आली. मक्कबी लोकांनी जागतिकतावादी ग्रीक प्रभावाविरुद्ध उभे राहण्याच्या कित्येक शतके आधीपासून देवाची कोणतीही दृश्यमान उपस्थिती नव्हती, तसेच कोणतीही भविष्यवाणीची साक्षही नव्हती. त्यांच्या बंडाच्या प्रारंभी त्यांनी नेमका तोच बंडखोर कृत्य केला, ज्याचा प्रयत्न टॉलेमी आणि राजा उज्जिया या दोघांनी केला होता, जेव्हा या दोन्ही राजांनी याजकाची भूमिका पूर्ण करण्याचा आणि मंदिरात अर्पण करण्याचा प्रयत्न केला.

जोनाथन अप्फूस (जोनाथन मक्कबीयुस या नावानेही परिचित) हा मत्तथियासच्या पुत्रांपैकी एक होता. मत्तथियासने मक्कबी उठावाची सुरुवात केली होती, आणि सेल्युसिड साम्राज्याविरुद्धच्या यहूदी बंडाचे नेतृत्व करण्यात जोनाथनने

महत्त्वपूर्ण भूमिका बजावली. त्याचा भाऊ यहुदा मक्कबी रणांगणात मृत्यू पावल्यानंतर, जोनाथनने मक्कबी सैन्यांचे नेतृत्व स्वीकारले. आपल्या लष्करी व राजकीय नेतृत्वाव्यतिरिक्त, जोनाथनने महायाजकाची भूमिकाही स्वीकारली आणि यहुदी लोकांचा आध्यात्मिक नेता म्हणून सेवा केली. नेता आणि महायाजक या दोन्ही दुहेरी भूमिकांमुळे जोनाथनच्या कार्यकाळात यहुदी इतिहासात एक महत्त्वपूर्ण घडामोड घडली, कारण त्या द्वारे राजकीय व धार्मिक अशा दोन्ही अधिकारांचे एकत्रीकरण हस्मोनी वंशात झाले. त्याच्या नेतृत्वामुळे यहुदी स्वायत्तता अधिक दृढ झाली आणि यहुदियामध्ये हस्मोनी राज्याची स्थापना झाली.

राफियाच्या विजयाच्या नंतर प्टोलेमीने करण्याचा प्रयत्न केलेले तेच पाप मक्कबी लोकांच्या बंडाच्या अगदी प्रारंभी प्रत्यक्षात पूर्ण झाले. हेच ते पाप होते ज्याला राजा उज्जीयाच्या काळात याजकांनी विरोध केला होता; परंतु देवाच्या मंदिरातील सेवांचे संरक्षण करण्याचा मक्कबी लोकांचा जाहीर केलेला प्रयत्न हा चर्च आणि राज्य यांच्या संयोगाचे एक भरकटलेले व बंडखोर प्रकटीकरण होता, आणि त्या नात्याने, बायडेनच्या जागतिकतावादी woke-ism च्या अतिक्रमणाविरुद्ध ट्रम्पच्या समर्थनार्थ आता एकवटत असलेल्या धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादाच्या बंडाचे ते प्रतिरूप ठरते.

बायबल शिकवते की तुम्ही त्यांना त्यांच्या फळांवरून ओळखाल; आणि ख्रिस्ताच्या काळातील फरीशी हे मत्तथियासपासून आरंभ झालेल्या हस्मोनी वंशाचे अंतिम अवशेष होते. मत्तथियास, आणि त्याने आरंभ केलेल्या बंडाने, फरीशीवादाची फळे उत्पन्न केली; त्याचप्रमाणे "Make America Great Again" या संकल्पनेला पाठिंबा देणारे धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटदेखील तीच फळे उत्पन्न करीत आहेत. जेव्हा संविधानाचा अर्थ असा समजला जात होता की त्याने चर्च व राज्य यांना एकमेकांपासून विभक्त ठेवले पाहिजे, तेव्हा अमेरिका महान होती; परंतु हनुक्का सणाद्वारे स्मरणात ठेवण्यात आलेल्या विजयाने दर्शविलेल्या त्या बनावट चमत्काराच्या वेळी, रविवारविषयक कायदे करण्याची चळवळ उघडपणे पुढे येईल.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

"आतापर्यंत तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशातील सत्ये सादर करणाऱ्यांना अनेकदा केवळ भीती पसरविणारे समजण्यात आले आहे. धार्मिक असहिष्णुता संयुक्त संस्थानांमध्ये सत्तेवर प्रभुत्व मिळविले, आणि देवाच्या आज्ञा पाळणाऱ्यांचा छळ करण्यासाठी चर्च व राज्य एकत्र येतील, अशी त्यांची भाकिते निराधार व हास्यास्पद ठरविण्यात आली आहेत. हा देश जसा आतापर्यंत राहिला आहे—धार्मिक स्वातंत्र्याचा रक्षक—त्यापेक्षा वेगळा कधीही होऊ शकणार नाही, असे ठामपणे घोषित करण्यात आले आहे. परंतु रविवार-पाळणीची अंमलबजावणी करण्याचा प्रश्न व्यापक रीतीने उद्भवू लागल्यावर, जो प्रसंग इतका काळ संशयित व अविश्वसनीय मानला गेला होता तो समीप येत असल्याचे दिसून येते, आणि तिसरा संदेश असा परिणाम घडवून आणिले की जो त्याला पूर्वी घडविता आला नसता."

"प्रत्येक पिढीत देवाने आपल्या सेवकांना पापाचा धिक्कार करण्यासाठी पाठविले आहे, जगातही आणि चर्चमध्येही. परंतु लोकांना आपल्याशी गुळगुळीत गोष्टी बोलल्या जाव्यात अशी इच्छा असते, आणि शुद्ध, अलंकाररहित सत्य त्यांना मान्य नसते. अनेक सुधारकांनी आपल्या कार्यास आरंभ करताना चर्च आणि राष्ट्र यांच्या पापांवर प्रहार करताना मोठी सावधगिरी बाळगण्याचा निर्धार केला. शुद्ध ख्रिस्ती जीवनाच्या उदाहरणाद्वारे लोकांना बायबलच्या सिद्धांतांकडे पुन्हा वळवावे, अशी त्यांची आशा होती. परंतु देवाचा आत्मा त्यांच्यावर आला, जसा तो एलियावर आला होता, आणि त्यास एका दुष्ट राजाच्या व धर्मत्यागी लोकांच्या पापांचा धिक्कार करण्यास प्रवृत्त केले होते; त्यामुळे ते बायबलमधील स्पष्ट विधानांचे प्रचार करण्यापासून स्वतःला रोखू शकले नाहीत—असे सिद्धांत, जे मांडण्यास ते पूर्वी अनुत्सुक होते. सत्य आणि आत्म्यांवर ओढवलेल्या संकटाचा त्यांनी उत्कटतेने घोष करावा, अशी त्यांना प्रेरणा झाली. प्रभूने त्यांना जे शब्द दिले, ते त्यांनी परिणामांची भीती न बाळगता उच्चारले, आणि लोकांना ती चैतावणी ऐकण्यास भाग पाडले गेले."

"अशा प्रकारे तिसऱ्या देवदूताचा संदेश घोषित केला जाईल. तो अत्यंत सामर्थ्याने दिला जाण्याची वेळ येईल तेव्हा, प्रभु नम्र साधनांद्वारे कार्य करील, आणि जे स्वतःला त्याच्या सेवेसाठी अर्पण करतात त्यांच्या मनांचे नेतृत्व करील. साहित्यिक संस्थांच्या शिक्षणापेक्षा त्याच्या आत्म्याच्या अभिषेकाद्वारे कामकरी अधिक पात्र ठरतील.

विश्वास आणि प्रार्थनेचे पुरुष पवित्र आवेशाने पुढे जाण्यास बाध्य होतील आणि देव त्यांना देत असलेले शब्द घोषित करतील. बाबेलची पापे उघडकीस आणली जातील. नागरी सत्तेद्वारे चर्चच्या विधींची अंमलबजावणी करण्याचे भयंकर परिणाम, अध्यात्मवादाची अतिक्रमणे, पोपसत्तेची गुप्त परंतु वेगवान प्रगती—हे सर्व उघडे पाडले जाईल. या गंभीर इशान्यांमुळे लोक जागृत होतील. हजारोवर हजारो लोक ऐकतील, ज्यांनी यापूर्वी असे शब्द कधीच ऐकलेले नसतील. आश्चर्यचकित होऊन ते ही साक्ष ऐकतील की बाबेल ही चर्च आहे—तिच्या चुका आणि पापांमुळे पतित झालेली, आणि स्वर्गातून तिच्याकडे पाठविण्यात आलेल्या सत्याला नाकारल्यामुळे पतित झालेली. लोक जेव्हा आपल्या पूर्वीच्या शिक्षकांकडे उत्कंठेने हा प्रश्न घेऊन जातील, की, या गोष्टी खऱ्या आहेत काय? तेव्हा सेवक कल्पित कथा मांडतील, गोड गोष्टींची भविष्यवाणी करतील, त्यांच्या भीतीचे शमन करण्यासाठी आणि जागृत झालेल्या विवेकबुद्धीला शांत करण्यासाठी. परंतु अनेक जण केवळ मनुष्यांच्या अधिकारावर समाधान मानण्यास नकार देतील आणि स्पष्ट 'परमेश्वर असे म्हणतो' अशी मागणी करतील, म्हणून लोकप्रिय सेवकवर्ग, प्राचीन काळातील फरीश्यांप्रमाणे, आपला अधिकार प्रश्नांकित होत आहे म्हणून संतापाने भरून, त्या संदेशाला सैतानाकडून आलेला ठरवतील आणि पापावर प्रेम करणाऱ्या जनसमुदायांना तो जाहीर करणाऱ्यांची निंदा व छळ करण्यास चिथावतील."

"जसा हा वाद नव्या क्षेत्रांत पसरत जातो आणि लोकांचे मन देवाच्या तुडविलेल्या नियमशास्त्राकडे वळविले जाते, तसा सैतान चंचल होतो. या संदेशासोबत असलेली शक्ती त्यास विरोध करणाऱ्यांना केवळ उन्मत्त करील. धर्मगुरू प्रकाश आपल्या कळपावर पडू नये म्हणून तो आडविण्याकरिता जवळजवळ अतिमानवी प्रयत्न करतील. त्यांच्या हातातील प्रत्येक साधनाने ते या अत्यंत महत्त्वाच्या प्रश्नांवरील चर्चा दडपण्याचा प्रयत्न करतील. चर्च नागरी सत्तेच्या बलवान भुजेकडे धाव घेते, आणि या कार्यात पापिस्ट व प्रॉटेस्टंट एकत्र येतात. रविवारपालनाच्या अंमलबजावणीची चळवळ अधिक धाडसी व ठाम होत जात असता, आज्ञापालन करणाऱ्यांविरुद्ध कायदा लावला जाईल. त्यांना दंड व कारावास यांच्या धमक्या दिल्या जातील, आणि काहींना त्यांचा विश्वास सोडण्यास प्रवृत्त करण्यासाठी प्रभावशाली पदे, तसेच इतर बक्षिसे व लाभ देऊ केले जातील. पण त्यांचे अढळ उत्तर असे असेल: 'देवाच्या वचनातून आमची चूक आम्हांस दाखवा'—अशीच विनंती ल्यूथरनेही तत्सम परिस्थितीत केली होती. ज्यांच्यावर न्यायालयांत खटले चालविले जातात ते सत्याचे प्रभावी समर्थन करतात, आणि त्यांना ऐकणाऱ्यांपैकी काही जण देवाच्या सर्व आज्ञा पाळण्याच्या बाजूने उभे राहण्यास प्रवृत्त होतात. अशा रीतीने हजारो लोकांसमोर प्रकाश आणला जाईल, जे अन्यथा या सत्यांविषयी काहीच जाणले नसते." The Great Controversy, 605, 606.